

מסכת בלאים
פרק ה' משנה ד'
גִּפְזוֹ שְׁהוּיָא נְמוּעָה
בְּנֵת אוֹ בְּנָקֵה, נוֹתְנִין
לָהּ עֲבוּדָתָהּ, וְזוֹרֵעַ
אֶת הַמּוֹתֵר. רַבִּי יוֹסִי
אָמַר, אִם אֵין שָׁם
אֲרָבֶע אַמּוֹת, לֹא
יָבִיא יָרֵעַ לְשָׁם. וְהַפִּיֵת
שֶׁבְּפָרָם, זוֹרְעִין בְּתוֹכוֹ:

עין משפט
נר מצוה

לג א ב ג מ"י פ"ג מהל'
שבת הלכה י' ספג לחין סה
טו"ע א"ח סימן ג' ספ"ג ג'
לד ד מ"י שס טו"ע שס
ס"ד:
לז ח מ"י שס סלכס י ספג
שס טו"ע א"ח ס"י שס
ספ"ג ח:
לו ו מ"י שס סלכס י ספג
שס טו"ע א"ח סימן ג' ספ"ג
ספ"ג ו:
לז ז מ"י וספג שס טו"ע
א"ח סימן שס ספ"ג ח:

רבינו חננאל
השבת. נסח (הכלל) [הקבר]
אמרה צריכה אני מחללין
עליה את השבת אמרה אני
צריכה אין מחללין עליה את
השבת ומסקנין לה להשתטת
דא"ל מרימר לרבינא הלכתא
כי האי דבר זוטרא ספק פשוטה
לחקל והוצרכנו לדרקק
מאימתי פתיחת הקבר כדי
לחלל באותו העת את השבת
לעשות צרכי התחת. ואמר אביי
משחשב על המשבר. ואמר רב
הונא בריה דרב יהושע משעה
שהדם שותת ויורד כו' ורייקי
מירא אמר רב הונא עד
שיתחיל הדם להיות שותת
ש"מ קודם שתשוב על המשבר
קאמר ובאביי עבדין(י) ולא
מחללי שבתא אלא עד שיהא
שותת. קדם שותת ויורד ותשב
על המשבר אבל דהא דאמר
אביי משום רב יהודה עד מתי
פתיחת הקבר ג' ימים בלבד
אין הלכה כמותו. ולא כרבא
דאמר משמיה דרב יהודה
שבעה. אלא קיייל כנהדרעא
דאמר חיה ג' ז' ושליש. ג'
בין אמרה צריכה אני בין
אמרה אני צריכה מחללין
עליה את השבת. ז' אמרה
צריכה אני מחללין עליה את
השבת אמרה אני צריכה אין
מחללין עליה את השבת.
סתמא עבדין כמר זוטרא
לקולא. שלשים אפילו אמרה
צריכה אני אין מחללין עליה
את השבת. אלא עושין לה ע"י
אראמי כדבר עולא בריה דרב
עילאי דאמר כל צרכי הולד
נעשין ע"י אראמי בשבת
וכדבר המנוגא דאמר דבר
שאין בו סכנה אומר לנכרי
ועושה. חיה לא תטבול בתוך
שלשים יום שמת תצטען אמר
רבא לא אמון אלא שאין בעלה
עמה. אבל בעלה [עמה בעלה]
מחממה. אמר רב יהודה אמר
שמואל עושין מדרות לחיה
בשבת סבור מינה לחיה אין
לחולה לא [בימות הגשמים
אין] בימות החמה לא וכי
ומסקנין משמא דשמואל הקיז
דס ונצטען עושין לו מדרות
ואפילו בתקופת תמוז. משעינין
מינה אפילו לחולה ואפילו
בימות החמה. שמואל צלחו

צריכה אני. לחילול: בין שאמרה אין צריכה אני. ומצדוהיה אומרות שהיא צריכה ממללין: באגפיה. מצדוהיה שאינה יכולה להלך: חיה ג' ימים וז' ימים וז' יום. הוצרכו צה לחילוק הלכות לחילול שבת ל' מו' עד השלמת ל' וכן ו' מג' עד השלמת ו': כל צרכי חולה. והא חיה עד ל' יום סתמא חולה היא: דבר שאין בו סכנה. חולה שאם לא יעשו לו רפואה זו אין מסוכן למות ומי"מ לריין הוא לה: אומר לארמאי ועושה. אבל דבר שיש בו סכנה ישראל עלמנו עושה לו: למבילה. עד ל' יום לא מטבול מפני הלכה: שאין בעלה עמה. והיא טובלת לטהרות: בעלה מחממה.

צריכה אני בין לא אמרה צריכה אני אין מחללין עליה את השבת רב אשי מתני הכי מר זוטרא מתני הכי אמר רב יהודה אמר שמואל חיה כל זמן שהקבר פתוח בין אמרה צריכה אני ובין אמרה אין צריכה אני מחללין עליה את השבת נסתם הקבר אמרה צריכה אני מחללין עליה את השבת לא אמרה צריכה אני אין מחללין עליה את השבת א"ל רבינא למרימר מר זוטרא מתני לקולא ורב אשי מתני לחומרא הלכתא כמאן א"ל הלכה כמר זוטרא ס' ספק נפשות להקל מאימתי פתיחת הקבר אמר אביי משעה שתשוב על המשבר רב הונא בריה דרב יהושע אמר במשעה שהדם שותת ויורד ואמרי לה במשעה שחברותיה נושאות אותה באגפיה עד מתי פתיחת הקבר אמר אביי שלשה ימים רבא אמר משמיה דרב יהודה

שבועה ואמרי לה שלשים אמרי נהרדעי חיה ג' ז' ול' ג' בין אמרה צריכה אני ובין אמרה לא צריכה אני מחללין עליה את השבת ז' אמרה צריכה אני מחללין עליה את השבת אמרה לא צריכה אני אין מחללין עליה את השבת ל' אמרה צריכה אני אין מחללין עליה את השבת א"ל רבינא רבא אמר כל צרכי חולה עושין ע"י אראמי בשבת (וכדבר המנוגא דאמר רב המנוגא ז' דבר שאין בו סכנה ז' אומר לנכרי ועושה אמר רב יהודה אמר שמואל לחיה ל' יום למאי הלכתא אמרי נהרדעי למבילה אמר רבא לא אמון אלא שאין בעלה עמה אבל בעלה עמה בעלה מחממה כי היא דברתיה דרב חסדא טבלה בנו תלתין יומין שלא בפני בעלה ואצטניאת ואמטוי לערסה בתריה דרבא לפומבדיתא אמר רב יהודה אמר שמואל י' עושין מדורה לחיה בשבת (בימות הגשמים) סבור מינה לחיה אין לחולה לא בימות הגשמים אין בימות החמה לא (ולא היא ל"ש חיה ול"ש חולה ל"ש בימות הגשמים ול"ש בימות החמה מדאתמר) אמר רב חיאי בר אבין אמר שמואל י' הקיז דם ונצטען עושין לו מדורה אפי' בתקופת תמוז שמואל צלחו ליה תכתקא דשאגא רב יהודה צלחו ליה פתורא דיונה לרבה צלחו ליה שרשיפא וא"ל אביי לרבה והא קעבר מר משום א"ל כל תשחית (ב) א"ל כל תשחית דגופאי עדיף לי אמר רב יהודה אמר רב לעולם ימכור אדם קורות ביתו ויקח (ג) מנעלים לרגליו הקיז דם ואין לו מה יאכל ימכור מנעלים שברגליו ויספיק מהן צרכי סעודה מאי צרכי סעודה רב אמר בשר ושמואל אמר אין רב אמר בשר נפשא חלף נפשא ושמואל אמר אין סומקא חלף סומקא (ד) סימן שנמסר (ה) שמואל ביומא דעבר מילתא עבדי ליה תבשילא דמתחיל ר' יוחנן שתי עד דנפיק תידיא מאוניא ורב נחמן עד דקפי מחליה רבי יוסף שתי עד דנפיק מריבדא דכוסילתא רבא מהדר אחמרא בר תלתא חמרי טרפי אמר להו רב נחמן בר יצחק לרבנן במשותא מינייכו ביומא דהקוה אמרו לביתייכו נחמן אקלע לגבן וכולהו אערומי אסירי בר מהאי ערמה דשרי מאן דעביד מילתא ולא אפשר ליה לישקול זוזא מכא וליוזיל לשב הנותא עד דמעים שיעור רביעתא ואי לא ליכול שב תמרי אוכמתא ולישוף מיישחא בצידעיה וניגני בשמשא

אבלטא אשכחיה לשמואל דגני בשמשא א"ל חכימא דיהודאי בישא מי הוי טבא א"ל יומא דהקוה הוא ולא היא אלא איכא יומא דמעלי בה שמשא בכוליה שתא יומא דנפלה ביה תקופת (ז) תמוז וסבר לא איגלי ליה: (היקול ברוח טעמא שהה סימן) רב ושמואל דאמרי תרווייהו כל המקיל בסעודת הקות דם מקילין לו מזונותיו מן השמים ואומרים הוא על חייו לא חס אני אחוס עליו רב ושמואל דאמרי תרווייהו האי מאן דעביד מילתא לא ליתבי זיקא דכריך זיקא דלמא שפי ליה אומנא ומוקים ליה ארביעתא ואתי זיקא ושאיף מיניה ואתי לידי סכנה שמואל הוה רגיל ועבד מילתא כביתא דשב לביני ואריחא יומא חדא עבד וארגיש בנפשיה כדק וחסר חד אריחא רב ושמואל דאמרי תרווייהו האי מאן דעביד מילתא ליטעום מידי והדר ליפוק דאי לא טעים מידי אי פגע בשכבא יקא אפיה אי פגע במאן דקטל נפשא מית אי פגע

גמ' ג' ימים וז' ימים וז' יום. הוצרכו צה לחילול הלכות לחילול שבת ל' מו' עד השלמת ל' וכן ו' מג' עד השלמת ו': כל צרכי חולה. והא חיה עד ל' יום סתמא חולה היא: דבר שאין בו סכנה. חולה שאם לא יעשו לו רפואה זו אין מסוכן למות ומי"מ לריין הוא לה: אומר לארמאי ועושה. אבל דבר שיש בו סכנה ישראל עלמנו עושה לו: למבילה. עד ל' יום לא מטבול מפני הלכה: שאין בעלה עמה. והיא טובלת לטהרות: בעלה מחממה. לאחר טבילה צתשמיש והגוף מתחמם מן הטוף: מדורה. היסק גדול: הקיז דם. וכ"ס חולה: צלחו ליה תכתקא דשאגא. לא נמצאו עינים מוכנים להיסק ציום הקוס וזוה וצקעו כסא של תדלר שהוא מעולה צדמים: פתורא דיונה. מין ארו הוא ורצינו הלוי אמר (ב) צו"ש: ז' יבא צלחו ליה שרשיפא. ספקל: ויקח מנעלים. שאין לך ציווי מן המהלך ימח צוק: (מאי) צרכי סעודה. (לכ"כ) סעודת הקוס: ביומא דמלתא. דהקוס: דתחילי. טבול סומקא חלף סומקא: עד דנפיק תידיא. הריח: מאוניא. מלאניו מריחין היין: מריבדא דכוסילתא. נקבי כלי האומן צבצברו פלימי"א: עד דקפי טחליה. טבול שלו קף ציין: בר תלתא טרפי. בן ג' שנים שטענה אמו משקלט ג' עינין חדשין: לרבנן. לתלמידי: אמרו נחמן איקלע לגבן. הרצו צטעודה כאלו אני סועד אללכס: בר מהחיא ערמה. דמפיש ואזיל: ולא אפשר ליה. לקות יין: לשקול זוזא מכא. זוז רע ופחות שאינו יולא צהולסה: וליוזיל לשב הנותא. ודך הולקמים לטועמו מחלה שיהא טוב ויעטוס וכשתן לו הזוז והתנווני ינאלחו רע ולא יקבלנו והוא ילך לתנות אחרת ויעשה כן: ואי לא דאין לו זוז רע: ולישוף מיישחא בצידעיה. צרקתו והתמריס והסומן מתממין אותו: בישא מי הוה טבא. חוס השמש שהוא קשה לאלס כלס מטיב לו: היבא דכריך זיקא. (ט) אריכדורין: שיש צו חלונות ההרות נכנסת צהס נכרת וממגלגלת צאיכדורין: דילמא שפי ליה אומנא. מריקו מדמו כמו הסופס יין לתצירו (צ"מ דף ס:). ומוקי ליה ארביעתא. לא הניח צו דס אלל כדי חיוו דהיינו רביעת והדר חמי ליה זיקא ושייף ליה מדס הנותר צגופו וממסרו משיעורו וממקמן: שב לביני ואריחא. עובי החומה ז' לצניס מוטלין לרנחן זה אלל זה דכל לצניה ג"ט ואריחא אריח חלי לצניה טפס ומחלה: ארגיש בנפשיה. הרגיש צענמו שהוא נחלס: חסר חד אריחא. החומה היתה חסירה מעוציה אריח: צדכר

הגהות הב"ח
(ה) דיונה וז' צו"ש. ג"כ עני
ביומים:

גליון הש"ס
גמרא משעה שתשוב
על המשבר. עין פ"ג
מ"ד דהלכות ב"ש:

הגהות
רש"י ד"ה בר תלתא
טרפי. משענה אמר
מנעלקט. אולי צ"ל
משנקלט:

תורה אור
גמ' א' ב' תצור אל עיר
ימים רבים אֲתַחֲבֵה עִירָהּ
אֲתַחֲבֵה עִירָהּ אֲתַחֲבֵה עִירָהּ
עִירָהּ אֲתַחֲבֵה עִירָהּ
מִנְּפִי חֲבֵל וְאֶתֵּן
הַקֶּרֶת בִּי הַאֲדָם עִין
הַשָּׂדֶה לְבָב מִפְּנֵי
בְּמִצְרָיִם:

פניני רש"י
מריבדא דכוסילתא.
כלי אומן המקל צנתפסיס
ריגולא מנת הכלי וזלטנו
פיינדר"א...

רביעיתא. רביעית בלוג:
(מכרות ד').
אבלט. שס חסכ נכרי היה
וחסה ככוכבים:
(לקמן קט):

רבינו חננאל
לה. מר זוטרא מתני אמר רב
יהודה אמר שמואל חיה כל
זמן שהקבר פתוח. פירוש
הקבר בית החרום. בין אמרה
צריכה אני ובין אמרה אני
צריכה מחללין עליה את

6) ז"ל ולא מחללי שבת עד שהיא חס סתת ויורד ותשב על המשבר וכי' וכי' הרי"ף כלן משמיה דרבינא פשוט דסוגונו על דכרי רבינו כאן.

עין משפט
נר מצווה

לוח א מיי פ"ד מהלכות
דעות הלכה יח:
לבו ב מיי ע"ג ג:
ב ג מיי ע"ג הלכה יט טו ט"ז
א"ח ס' רמ ט"ף טו:
מא ד מיי פ"ד מהלכות
דעות הלכה יח:
מב ה א"ח ס' ס' ס' ס' ס'
ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
מב ו מיי פ"ד מהלכות שבת
הלכה יא יג ס' ס' ס' ס' ס'
טו ט"ז א"ח ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'

קכט:

מפני

פרק שמונה עשר

שבת

מסורת
הש"ס

גבו (א) גיעין ע. (ב) גיעין
תוספות עירובין ט. ד"ה
[אין] (א) [מאלף] עד יומא
דשמי ממלא פירוש יפה
עירובין ע"כ פג"ר זשני
[תוספת] (ד) [תוספת] פט"ו
[לפני הלא"ש והטור לא
היה כתוב ה"ל דלמך רב
נחמן הלכה כר' יוסי ועין
ב"י א"ח ס' ס' ס' ס' ס'
רש"י (ו) [וכן א"ח] לעיל
ס': לפי יוקא שבת
שפיר דמי וע"ש פ"ד פ"ד
וכן עוד לקמן קמו:
זכ"ה (ז) [וע"ש] תוספות
[כ"ה] ד"ה שבת דין [ז]
תוספות ג. ד"ה שבת דין [ז]

גליון הש"ס

גמרא כיון דרשו ביה
רבים שומר פתאים.
עין מה"ל ס' ר"א:
רש"י ד"ה מולפים וכו'
בהגרות דפסיקאות.
עין לקמן דף קמו ע"ב
ר"מ ד"ה בתומי שדרי
וע"ש בתשובת אדמת
הקדש חלק א"ח ס' מ:

תורה אור

גמ' או שומר פתאים י'
דפ"ת ור"י ר"ש:
(מהלכות קמ"ו)
ב ומולדותך ביום
הי"ד אה"ך לא ברת
ש"ך ובמים לא רחצת
למשיך והמלה לא
המלה והמלה לא
המלה:
(מקולל טו, ד)

רש"י ג' והצ"ח אשר בו
הצ"ח יהיו פ"מים
וראשו יתרה פ"ע ועל
ש"פ יעשה ויבא קמא
יקרא:

ויקרא י"ח
אם יהיו ח"א"כ
פ"מים פ"לג יב"ו אם
יא"ו בתקע פ"ק
יהיו:
(שע"ט א, ט)

ד' וי"ד וי"ד וי"ד הוא
א"רע מאות איש ויעמדו
ק"תים איש אשר פ"ו
מג"ב א"ח נחל ה"ש:
(שמואל א ג, ז)

מי שיש לו זכות אבות. וקודם תקנת עזרא א"ע"פ שהיו לנין בכל
יום שהיו לריכיים לא היו קובעים לישב בכל יום:
דקאי מאדים בזווי. ברצוני נמי קאי מאלדים בזווי בסוף היום
אלא לא חשו חכמים לכך דאין דרך להקין כל כך בסמוך

לזילה: ד' ר"ב ארבע בתריה.
ש"ן ד' ימים עד סוף החדש כדפירש
צקונטרס דליכא למימר רצוני בשבת
דהא ד' דהוא עשרין וארבע היינו
דליכא רצוני בתריה:

מאה רישי בזווא מאה קרי
בזווא. לפירוש הקונטרס
תימה מה שז"ל הכ"ה ור"ח גריס מאה
קרני בזווא ומפרש מאה רישי מאה
רלשי בני אדם (ונראה) שהיה מנהג
קצוב לספר לגלגל בזווא וכן מנהג
ק' קרני להקין בזווא כמו קרנא
דלזוננא (לקמן דף קד): אלכ מאה
שפמי לתקן השפה בולא כלום דבשכר
גילוח והקזה היה מתקן השפה וזיוס
שהיה מתקן שפמו לא היה נוטל כלום
ועל כן היה למשל כל מי שהיה יגע
ולא עלה צידו שכרו היו קורין אומו
יומא דשפמי: מפגרי רבנן.
משש כחם והיו מתמלטין ולא יכלו
למיגרם כדכתיב (ע"ג א) וירדוף דוד
הוא וארבע מאות איש (עמו) ויעמדו
מאמים איש אשר פגרו מעצור את
נחל הכשור: ב"ל האמור בפרשת
תובחה. לאו מקרא מפיק אלא
מסתמא כיון שז"ל צפרשת תוכחה
אם כן זכר הוא אם אין עושין
הקילו חכמים לעשות וזכרון אין צדן
איסורא דלורייתא:
הדרן ע"ך מפנין

להו שתייה לאלתר מעלי אבל בתר הכי קשי או דילמא לא קשי ולא מעלי
תיקו איבעיא להו אכילה עד חצי מיל הוא דקמעלי הא בתר הכי
ומקמי הכי קשי או דילמא לא קשי ולא מעלי תיקו (מכריו רב מאה קרי בזווא
מאה רישי בזווא מאה שפמי ולא כלום אמר רב יוסף כי היונין בי רב
הונא יומא דמפגרי ביה רבנן אמרי האידנא יומא דשפמי הוא ולא ידענא
מאי קאמרי: וקושרין הטבור: ת"ר (קושרין הטבור ר' יוסי אומר אף
חורתין וטומנין השליא כדי שיחם הולד אמר רשב"ג בנות מלכים טומנות
בספלים של שמן בנות עשירים בספונים של צמר בנות עניים במוכין (אמר
רב נחמן אמר רבה בר אבוב אמר רב הלכה כר' יוסי ואמר רב נחמן אמר
רבה בר אבוב אמר רב מודים חכמים לר' יוסי בטבור של שני תינוקות
שחורתין מ"ט דמנתחי אהרדי ואמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב אמר רב
י"ל האמור בפרשת תוכחה עושין לחיה בשבת שנאמר (ומולדותיך ביום
הולדת אונך לא ברת שרך ובמים לא רחצת למשעי והמלה לא המלחה
והחתל לא חתלת ומולדותיך ביום הולדת מכאן שמיי"דים את הולדת בשבת
לא ברת שרך מכאן שחורתין הטבור בשבת ובמים לא רחצת למשעי מכאן
שרוחצין הולד בשבת והמלה לא המלחת מכאן שמולחין הולד בשבת
והחתל לא חתלת מכאן שמלפפין הולד בשבת:

הדרן ע"ך מפנין

הקין דם לא הקין אלא לחשה. שהאכל מכביד את האדם והקזה שאחר אכילה אינו מועיל אלא
אבל אקולי. מי שיש לו דם המכביד עליו אפי' לאחר אכילה מקין ומיקל: מאה רישי בזווא. כלומר אם יהיו צולל מאלף קנה ראשי
בהמה ואם לאו אל תקח שאינן צריאין לאלכו: מאה קרי. דלועין: מאה שפמי. כמו על שפס (ויקרא יג) גרוייתין צלעו שפמים של
בהמה: יומא דמפגרי ביה רבנן. שהיו התלמידים מתעללין מלכא צבית המדרש קרי ליה יומא דשפמי כלומר היום הזה אכזב לו ואין
צו תועלת: וטומנין את השליא. כדמפרש רשב"ג. שהיא רפואה להתחמם הולד: ספוגין של צמר. למר מנופך: של שני תינוקות. תלומדים
וקסורין טבורן זה צוה: משום דמנתחי מהרדי. זה אילן זה אילן ונמלאו מסוכלין: בפרשת תובחה. שהוכיח יחזקאל לישראל את
סדרי הקב"ה שעמיהן: תובחה. לשון לכו ונכחה (שע"ט א) להסוכות ולהודיע מי הוא ספרם על סכנגדו: למשעי. לטות ולהחליק צפרו:
שמוחצין. וצפרו מתקשה: מולפפין. אנמליין צלעו ולא היו אסובי יוקא דלמנן לעיל צפרק כל הכלים (דף קג). דהא שמעינן
ליה לרב נחמן דאסך אלף אלפופי צלעמא כמו שעושין (צמגורות ופסיקאות): הדרן ע"ך מפנין

[ש"ך] היה קורא אותו יומא דשפמי. מיפגרי חשש כחם והיו מתחלשי יגיעים ויעפים ולא יכלו למיגרם כדכתיב וירדוף דוד הוא וארבע מאות איש ויעמדו מאמים איש אשר פגרו מעצור ונח הו אמרי יומא דשפמי. ר'
יוסי אומר אין חותכין את הטיבור כל צרכי מילה עושין בשבת אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב הלכה כרבי יוסי שחורתין בשבת טיבור תנוק אחד וכ"ש טיבור ב' תינוקות שבה אפילו חכמים מודים שמתחך מ"ט משום (רמח"מ) [המנתחין]
אהרדי. ואמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב אמר רבנן בפרשת תוכחה עושין לחיה בשבת שניא ומולדותיך ביום הולדת אונך מיכן שמולדותיך לחיה בשבת לא ברת שרך מיכן שחורתין את הטיבור בשבת ובמים לא רחצת למשעי מכאן
שחורתין את הולדת בשבת והחתל לא חתלת מיכן שמלפפין הולד בשבת ואמרין בתלמוד א"י ומללתי עליה את השבת שמואל אמר עושין לה מדרוה אפילו בתקופת המזו וקושרין את הטיבור כהוא אמתי דבר קפרא נפקא מילדה בשבת
את ושאלת לה ואי לא הולחן ושאלון לחייתא. אמרה לה ליכא חייא. אמר לה זילי עבדי כמנהגן אמרה ליה ליכא מנהג אמר לה אייל חותין כר' יוסי כממתינתא וכל צרכי חיה עושין בשבת וני השליא הזאת בשבת עשירין וטומנין אותה בשמן
והעניים בתבן ובחול אלו ואלו טומנין אותה בארץ כדי ליתן ערבון בארץ [לארץ].

הדרן ע"ך מפנין

בדבר אחר. חזיר: קשה לדבר אחר. לרעת שהחזירים מנוגעים הם
כדאמרין צקונטין (ד' מט): ' קדים נגעים ירדו לעולם תשעה נטלו
חזירים: אבל ועמד. מהך לעמוד פתאום אחר שאכלן שצנבו: פורסא
דדמא. זמן הקזה כמו צפרוס הפסח (שקלים פ"ג מ"ב): בין הפרקים.
פירקי שנתיו כגון לאחר מ' שנה:
ימעט. זהקזה לא יקין בכל הש"ס
אלא לנ' חדשים: ובין הפרקים יחזור
וימעט. לאחר ששים יקין לג' חדשים
לפי שאין כמו עליו ואין דמו חס
וגופו מלטון כשמחסק דמו: שב"ד
של מעלה ושל מטה שוין. אדם נדון
בכל יום וז"ל יושבין צעיירות צב'
זכה' מתקנת עזרא ואל"ך (צ"ק ד'
פג). וכיון דיוס הדין ופקידה ח"ס
עונותיו נזכרים: דקיימא ליה מאדים
בזווי. שזול מאלדים משמש צו צשעות
וזוגות ומול מאלדים ממונה על התרד
ועל הדבר ועל הפורעניות והזוגות
קשין שהן רשות שלדים כדלמך
צפסטים (ד' קי): והפורעניות מוכנין
ש"מ מוכ"ל סדר השעות כשתלו
המאורות והמזלות שעה ראשונה של
ד' בשבת שמש צבתיא וצשניה לרק
ואחריו מאלדים ואחריו תמה ואחריו
נוגה ואחריו כוכב ואחריו לזנה
נמלאו ז' המזלות לז' השעות וחזורים
חלילה לעולם נמלא צקדר זה לעולם
סימני מזלות המשמשין בתחלת לילי
השעות כנ"ש חל"ס מוצאי שבת שעה
ראשונה שלו כוכב תחלת ליל שני
צדק וכן צקדר הזה וסקדר תחלת
סימני הימים חל"ס כנ"ש שעה
ראשונה של אחד בשבת תמה ושל
שני בשבת לזנה ושל שלישי בשבת
מאלדים נמלא מאלדים חוזר צו חלילה
בשעה שמינית ציוס והיא זוגות אכל
שאר ימים אין מאלדים צוגות שלהם
אם לא צלילה וצלילה אין דרך להקין:
מעלי שבתא נמי קיימא מאדים בזווי.
שהרי שעה ראשונה של יום נוגה
לפי הסדר של חל"ס כנ"ש תחלת
הימים וכיון שתחלתו נוגה וסקדר
הליכתו של"ס חכ"ל נמלאו מתחילין
לחזור חלילה בשעה רביעית נמלא
מאלדים בשעה ששית: כיון דרשו ביה
רביב. הורגלו צו מפני דוחקן שהיו
קרובים לסעודת שבת ואמרין
צפירקין דלעיל (ד' קי): כבוד שבת
צדגים גדולים וצמקתו ע"ז (ד' טו):
למרנין שני לנס דג: ארבע דהוא
ד'. ד' בשבת שהוא ד' לחדש או
לרביסר לחדש או כ"ד לחדש כולסון
קשה להקזה: ד' דליכא ד' בתריה.
ש"ן ד' ימים עד סוף החדש ואיכא
דאמרי דליכא ד' בשבת בתריה צארתו
חדש ואינו כן: ה"ג ר"ח ושני לו
חולשא שלישי לו סכנתא: אבל חשה

הקין דם לא הקין אלא לחשה. שהאכל מכביד את האדם והקזה שאחר אכילה אינו מועיל אלא
אבל אקולי. מי שיש לו דם המכביד עליו אפי' לאחר אכילה מקין ומיקל: מאה רישי בזווא. כלומר אם יהיו צולל מאלף קנה ראשי
בהמה ואם לאו אל תקח שאינן צריאין לאלכו: מאה קרי. דלועין: מאה שפמי. כמו על שפס (ויקרא יג) גרוייתין צלעו שפמים של
בהמה: יומא דמפגרי ביה רבנן. שהיו התלמידים מתעללין מלכא צבית המדרש קרי ליה יומא דשפמי כלומר היום הזה אכזב לו ואין
צו תועלת: וטומנין את השליא. כדמפרש רשב"ג. שהיא רפואה להתחמם הולד: ספוגין של צמר. למר מנופך: של שני תינוקות. תלומדים
וקסורין טבורן זה צוה: משום דמנתחי מהרדי. זה אילן זה אילן ונמלאו מסוכלין: בפרשת תובחה. שהוכיח יחזקאל לישראל את
סדרי הקב"ה שעמיהן: תובחה. לשון לכו ונכחה (שע"ט א) להסוכות ולהודיע מי הוא ספרם על סכנגדו: למשעי. לטות ולהחליק צפרו:
שמוחצין. וצפרו מתקשה: מולפפין. אנמליין צלעו ולא היו אסובי יוקא דלמנן לעיל צפרק כל הכלים (דף קג). דהא שמעינן
ליה לרב נחמן דאסך אלף אלפופי צלעמא כמו שעושין (צמגורות ופסיקאות): הדרן ע"ך מפנין

הדרן ע"ך מפנין